

צו, שבת הגדול (405)

התודה קצר, ומאיך צריך להספיק לאכול 40 לחמי תודה, יצטרך הבעלים לשתף הרבה אנשים באכילתו, ובינתיים יספר להם על הניסים שעשה עמו הקב"ה, וממילא תתפרסם גדלות הבורא יתברך אצל הרבה יהודים.

הוציא"ב בספרו "העמק דבר"

פֶּלֶא אֲשֶׁר יַגַּע בְּבִשְׂרָהּ? קִדְשׁ וְאֲשֶׁר יִזְהַ מְדָמָה עַל הַפְּגָד וְאֲשֶׁר יִזְהַ עָלֶיהָ תִּכְבֵּס בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ (ו, י. כ)

כל דבר אוכל אשר יגע ויבלע ממנה יקדש (מבשר קרבן החטאת) להיות כמוה, אם פסולה תפסל, ואם היא כשרה תאכל כחומר שבה (רש"י) אם נגע אדם טהור באדם טמא, האדם הטהור נטמא ומאיך מצינו בפסוק זה שאם נוגע בשר חולין בבשר חטאת, דינו של בשר החולין כדין בשר החטאת, אולם יש הבדל מהותי ביניהם. הנוגע באדם טמא נטמא אפילו בנגיעה קלה, לעומת זאת בשר חולין שנוגע בבשר קודש מתקדש רק אם נבלע בו, כלומר על ידי שמתבשלים יחד. ומהי סיבת השינוי? אמר "בעל התניא", שלימדה אותנו התורה יסוד חשוב, שכדי שאדם יקבל השפעה מן הקדושה, אין די לו בהתקרבות ובנגיעה קלה, אלא יש צורך להיבלע בה ולהיות חלק ממנה. לעומת זאת, כל המחובר לאדם טמא ואפילו בחיבור מעט ובמגע קל שבקלים, מיד נטמא אף הוא, ולכן הזהירות צריכה להיות רבה.

להתענג בתענוגים

וְכָלִי תִרְשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ יִשְׁבֵר (ו, יא. כא)
ישבר לפי שהבליעה שנבלעת בו נעשה נותר וכו' (רש"י). וקשה למה צריכין לשבור את הכלי, והרי אף אם נבלע בכלי קדשים, הלא אחר מעת לעת יופגם ונתן לטעם לפגם אינו אוסר את הכלי, אך לא קשה מידי, כי איתא באבות (פ"ה מ"ה): שאחד מהניסים שהיה בבית המקדש היה שלא הסריח בשר קדשים מעולם, וא"כ לא נפגם טעם הקדשים שבהכלי, לכן טעמו אסור ואין לו עצה אלא שבירת הכלי.

ספר "מקח טוב"

זֹאת הַתּוֹרָה לְעֵלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאת וְלֶאֱשֶׁם וְלַמְלוֹאִים וְלִזְבַח הַשְּׁלָמִים (ז. יז)

איתא במדרש (ויק"ר ט. ט): גדול השלום שכל הברכות והטובות והנחמות שהקב"ה מביאין על ישראל חותמין בשלום, בקריאת שמע: "הפורס סוכת שלום", בתפילה: "עושה שלום", בברכת כהנים: "וישם לך שלום". שהכל הולך אחר החיתום. עיקר החשיבות היא לא בתחילת הדבר אלא בסופו, שחייב הסוף להיות בשלום. הרה"ק החוזה מלובלין היה אומר, אפילו שלום שנעשה רק מהשפה ולחוץ, ולא בלב שלם, טוב יותר ממחלוקת

טעם נחמד להסמכת פרשת צו לחג הפסח וַיִּדְבַּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, צו אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת פְּנִי (ו, א-ב) כתב בספר "המנהיג" (הלכות פסח), שבשנה פשוטה, לא מעוברת נהגו 'פקוד ופסח', דהיינו: לקרוא את הפרשה 'פקוד' (צו) בשבת הסמוכה לפסח, וטעם הדבר הביא בשם ר' אביגדור ב"ר נתן מאבינון: לפי שב"צו אֶת אֶהֱרֹן" מדבר בהלכות הגעלת כלים, וצריכים כל ישראל להיות זריזין וזהירין באלו לפני פסח. שלל לא יחסר

זאת תורת העלה (ו. ב)

בספרו "תורת המנחה" כתב רבינו יעקב סקילי תלמידו רבינו הרשב"א, כי העולה כליל לה', ואמרו חז"ל שהעולה מכפרת על הרהור הלב. והנה המחשבה היא מצד השכל והנשמה שבאדם, והנשמה רוחנית היא, חלק אלוקא ממעל, על כן גם הכפרה עליה רוחנית היא, ועולה כולה לגבוה, כולה כליל לה'. מה שאין כן שאר הקרבנות שמכפרים על חטאים שבמעשה, שדרגתם נמוכה יותר, ולפיכך רק חלקם מוקטר.

ספר "מעין השבוע"

וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן (ו. ג)

המשנה (יומא פרק ב משנה א) אומרת שבראשונה כל מי שרוצה לתרום את המזבח תורם, ובזמן שהן מרובין רצים ועולין בכבש וכל הקודם את חבירו בארבע אמות זכה. בהמשך מספרת המשנה שכיון שהכהנים דחפו האחד את השני ובאו לידי סכנה התקינו שיהיו עושין זאת דרך פיס. ובגמרא (כב). מתאמץ רב פפא להסביר היכן היו אותן ארבע אמות עליהן דיברה המשנה בתחילה. ולכאורה קשה, אם המשנה אמרה שבגלל הסכנה התקינו במקדש את שיטת הפיס, מדוע צריך רב פפא להתייחס לארבע אמות, הרי בטל דינן ונישאר רק הפיס? ותירץ הגרי"ש אלישיב זצ"ל שהדבר נשאר אקטואלי, כיון שבימות המשיח יחזור העולם לתיקונו ובני האדם יהיו שלמים ומתוקנים במידותיהם ולכן תחזור לקדמותה גם התקנה הראשונה בבית המקדש, ומי שיגיע ראשון אל הארבע אמות, יזכה. למדנו מכאן, אגב, עד כמה צריכים אנו להמתין לאותם ימים שבהם ייראה כבוד מלכותו של הקב"ה, כאשר חז"ל מביטיחים לנו שהדבר יתבטא גם בדברים כאלה הקשורים לעבודת המידות ובתוך בית המקדש.

רב זילברשטיין שליט"א בספרו "טובך יביעו"

וּבִשְׂרָה, זָבַח תּוֹדַת שְׁלָמֵיו בְּיוֹם קָרְבָּנוֹ, יֶאֱכַל (ז, טו)
התודה, מקרבנות השלמים היא, ומדוע אם כן נאכלת רק ליום אחד, ולא כמו כל השלמים שדינם להיאכל בשני ימים ולילה אחד? יש לומר שעל ידי שזמן אכילת

שיסודה אמת. שלום מרומה טוב יותר ממחלוקת אמיתית.
ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת (ח.ה.)

דברים שתראו שאני עושה לפניכם ציוני הקב"ה לעשות ואל תאמרו לכבוד אחי אני עושה (רש"י) צריך להבין, האם באמת נתון משה רבינו, מבחר המין האנושי, נאמן ביתו של הקב"ה לחשד שיעשה איזה משהו, כל שכן בעניני המשכן בלי ציווי של הקב"ה? יש ליישב על פי המשנה (שקלים פ"ג מ"ב): מי שהיה נכנס לתרום את הלשכה לא היה נכנס לא בפרגוד חפות ולא במנעול ולא בסנדל ולא בתפילין ולא בקמיע וכו' שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר שנאמר (במדבר לב. כב): "והייתם נקיים מד' ומישראל", וכתבו המפרשים, ולא כתפר ולא בקמיע, שלא יאמרו התיר התפר ונתן בתוכן מעות. מבהיל, עד כמה צריך להיות אצלנו הענין של והייתם נקיים, האם באמת ימצא שוטה שיחשוב וכל שכן יעלה על דעת דל שפתיים דיבורים כאלו שמשה רעיא מהימנא התיר התפר לתת בתוכו המעות" היתכן? אלא, החשד הוא לא הענין, אלא האדם מצווה להיות נקי ולהתרחק אפילו מאבק דאבק של חשד, שאם לא כן, כבר אינו נקי לגמרי.
ספר "לחת עליון"

שבת הגדול

את השבת שלפני פסח נוהגים לכנות "שבת הגדול", וזאת לפי הסברו של בעל הטורים, בגלל הנס הגדול שנעשה לעם ישראל, עוד לפני שיצאו ממצרים, כאשר התבקשו לקשור את השה למיטתם כבר בעשור לחודש, כדי לשומרו למטרת הקרבן. ידוע שהמצרים היו עובדים עבודה זרה והבהמה הייתה נחשבת לאליל עבורם, וכמו שאומר הפסוק "הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוננו" (שמות ח, כ"ד). באופן טבעי הציפייה הייתה כי ברגע שיראו המצרים כי היהודים קושרים בהמה למיטתם עבור קרבן, מיד יתנפלו עליהם להורגם! וזהו הנס הגדול שנעשה להם, בעצם ההצלה הזו מידי המצריים, שראו ולא יכלו לפגוע בהם לרעה. מכיון שבאותה שנה עשור לחודש חל בשבת, אנו מציינים בכל שנה את הנס הגדול, בשבת הסמוכה לפסח. הבית יוסף שואל, שלכאורה הנס איננו רק בעשור לחודש, אלא זהו נס שנמשך לאורך כל הימים שמעשור לחודש ועד חג הפסח. והוא מיישב שעיקר הנס הוא בהתחלה, שראו המצריים ולא פגעו בנו. הרבי מלובביץ מדייק מלשון הטור שעיקר הנס איננו בהצלה הניסית שה' שמר עלינו מהמצריים, אלא בעצם זה שהמצריים לא היו יכולים למנוע את ישראל מלקיים מצותם, דכאשר בני עמדו בתוקף ובמסירות נפש לקיים מצות הקב"ה מבלי להתחשב בהסכנה שבדבר ועד שאמרו להמצריים בפירוש שלקחת השה היא כדי לשוחטו לשם פסח במצות השם עלינו, הרי זה גופא

פעל שנעשה "נס גדול", דאע"פ שהיו שיניהם של מצריים קהות על ששוחטין את אלקיהם מ"מ לא היו רשאים לומר להם דבר.
המלקט

הלכה: ערב פסח שחל בשבת: הכנת צרכי הסדר

נכון להכין מערב שבת שולחן מיוחד לסדר פסח וכסאות מוצעים להסיבה, וקערות הסדר בחדר מיוחד, כדי שלא תמשך בליל מוצאי שבת הכנת הסדר, אך יזהרו להניח המאכלים במקום קר שלא יתקלקלו. לא יערכו השולחן בשבת, וכשיש צורך קצת בסידור השולחן בשבת, כגון לאכול עליו מאכלי פסח מותר. יש להכין הנרות והפתילות של ליל יו"ט מערב שבת, כי ביו"ט אסור לתקן הפתילות. יש להכין נרות ארוכים לליל הסדר, כדי שידליקו עד לאחר הסדר.

ספר "נטעי גבריאל"

פתגם: אֲשֶׁרֵי אָדָם, מְצָא חֲכָמָה; וְאָדָם, יִפְיֵק תְּבוּנָה.

ספר "משלי"

חקירה: ברכת ביעור חמץ

מברך גם אם לא ימצא חמץ, משום שהמצוה היא הבדיקה עצמה ולא הביעור, או שהמצוה היא הביעור, אך תיקנו ברכה גם על מה שמתעסק במצוה אפילו אם לא יקיימנה. (חידושי ר' שמואל פסחים עמוד מג)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

אמונה אמיתית

ערב פסח, הגיע חסיד לרב והתחנן לעזרה, אין לו כסף לקנות מצות. הרב נתן לו סכום קטן והחסיד רץ לשוק. במקום לקנות מצות פשוטות, קנה מצות מהודרות. ככשאלו אותו מדוע, ענה: אם ה' נתן כסף, ברור שהוא רוצה שאקיים את המצוה בהידור! הרב שמע זאת, חייך ואמר: זוהי מצה של אמונה אמיתית.
המלקט

שבת שלום, פסח כשר ושמח

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זויריה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוח, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמנונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אוזיה. שלום בית: גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. זיווג הגון: יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. הצלחה רבה: נתן בן רבקה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גיזיל אוני. לעילוי נשמת: ראובן בן חנינה, גיינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. אמיל חיים בן עזו עזיזה, אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נגימה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר, כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרווקה.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr